קוקמן נב. זכחי ח. פר. ממורה
 יד. תענית ב:], ב) [לקמן עט.],
 בובח הס"ד

בן נוכנויט נו:], ד) הזכח הק"ד אח"כ ד"ה בשחיטת הזכח דכל ומו ל"ה ד' דריים

זמן. ל״ק, ה) [במדבר כח, כט],

ו) מכאן שייך לדף שאח״ו, ז) אי
דעלרת. ל״ק, ה) עלה אבל. ל״ק,

ין למנחת. ליק, יו) עבט חבב. ליק, יו) למנחתם. לייק, יו) מדבר. ל"ק, יו) [ועמ"ש בגליון חוס' שבח קכח. ד"ה ונחן], () פריך. ל"ק,

קכח. דיים ונתןן, כ) פריך. נייק, מ) גייל מנחחם ונסכיהם. גייק, כ) דהחם. גייק, ס) להבאים. גייק,

הגהות הב"ח

(A) רש"י ד"ה ואפי' וכו' היום הזבח יכול להקריב וכו': (ב) שם בקה"ד ובלינה הק"ד

ואח"כ מ"ה שחיטת זבח איו

לו) איל המתפכן מפושע פוכנו הפקידים כל הקרבנות וכו' הפקודים בהגי דר"ח ועלרת הפקודים בהגי דר"ח ועלרת

כצ"ל וכד"ל: (ב) ד"ה אלא וכר׳

קתני הס"ד ואח"כ מ"ה דת"כ

צ א מיי׳ פ״ב מהל' מעה״ק הלכה יב: צא ב מיי׳ פ״ב מהל' פסוה״מ הלכה א:

הנכה ח: צב ג מיי' שם פי"ב הלכה ו: צג ד מיי' פ"ו מהל' ממידין ומוספיו הלכה ה:

צד ה מיי׳ שם הלכה ח וע״ש מוכח הלכה כחכמים: צה ו מיי' פ"ב מהל' פסוה"מ

הנכה ס. ז מיי' פ״ח מהל' תמידין ימוספין הלכה יז [יח יט]:

תורה אור השלם

1. אדני עליהם יחיו ולכל בהן חיי רוחי ותחלימני וְיַנֵי: ישעיהו לח טז ומנחתם ונסכיהם לפרים הענקתם ונספיקם לפרים לאילם ולכבשים במסבר כט יח במשפט: במדבר כט יח 3. אלה מועדי יו אשר הקראו אתם מקראו קדש להקריב אשה ליו עלה ומנקה זבח ונסכים דבר יום במנקה זבח ונסכים דבר יום וו: ויקרא כג לז וְעָשִׁיתָ עלתֶיךְ הַבְּשָׁר וְהַדֶּם עַל מִזְבָּח יִיְ אֱלֹהֶיךְּ וְדָם זְבָחֶיךְ יִשְׁפַּךְ עַל מִזבַּח יִיְ אֱלֹהֶיךְ וְהַבָּשְׁר תִּאבל:

אַכּעָרְרְּ וְּרִנְּבְּשָׁרְ דְּאַבְּכּי זברים יב כז ז. וּמְנָחָתָם וְנִסְבַּיהֶם לָפּרִים לָאֵילִם וְלֹבְּבָשִׁים בְּמִספְּרָם כַּמִּשְׁפָט: במדבר כט יח

שיטה מקובצת ל) דאמר זעירי. בפ׳ הקומץזוטא הארכתי: כֹ כֹי פליגי. בנסכים הבאים בפני עצמן דאף על גב דמייתי [קרא] זבח ונסכים משמע דמנחות זבח ונסכים משמע דמנחות הבאים עם הובח פליגי אין זה עיקר דרשה דהא [חזיני] דלמסקנא מוקי ליה (מאי) [האי קרא] להא דועירי: 1] הואיל דמתאמרא שירה עלייהו תימה דבעיא היא בפי אין נערכין אם אומרים שירה על הנסכים הבאים בפני עצמן וי״ל דה״פ הואיל דמתאמרא וייל דה"פ הואיל דמתאמרא שירה עלייהו כשבאים עם הובח: ז! אמר ר" שמערן אם היו להם פרים האילים: אחד ונסכייו: ז! דהיכא. דר"ח עברתיהיה: ז! אלא דר"ח עצרת. רקשה אמאי לא מיל לה בכשה ואילים דפח הייל דהנהו מעבבר להדרי דהא בחיב ביה יהיו ואין זה פפרש"י ביי כייזושל הופסנה דפרשה דפי׳ ביחזקאל בהפטרה דפרשת . חדש דכתיב גבי פסח שבעה חדש דכתיב גבי פסח שכנה פרים ושבעה אילים (חמשה) תממים ליום לשבעת הימים ומאי קאמר והלא לשבעה ימים ידי דרים היו בהם בקר שנים ופרשיי לומר דלא שעכב אחדי בדרשיים לקכו במשעתין גבי כבשים כהרמים ביחוקאל ששה כבשים מה ביחוקאל ששה כבשים מה היל לפי שכתוב בתודה שבעה העד לפי שכתוב בתודה שבעה בתודה שבעה בתודה שבעה בתודה שבעה ביחוקאל ששה כבשים מה ת"ל לפי שכתוב בתורה שבעה כבשים כו' ודריש דלא מעכבא ואם כן הא דכתיב בפסח יהיו . דעיכובא הוא דלא דרשינז י ליה עיכובא אלא היכא דדריש תלמודא א״נ י״ל יהיו דפסח תלמודא א"נ י"ל יהיו הפסח אתמימים קאי וא"ת אמאי לא אתמימים קאי וא"ת אמאי לא מוףי משום דבפסח לא כתיב אלא איל אחד ובמתניתין תנן האילים ולהכי מוףי לה בעצרת דכתיב בהו (ואאילים) והשתא דאתא לידן נדרוש קראי סתומים דפרשת החדש . דכתיב איפה לפר ואיפה לאיל יעשה מנחה ואיפה איכא עשרה עשרונים ובתורה כתיב

מלמד שחזן הכנסת אומר להם אמרו ובירושלמי אמרינן ובלבד שיהא החזן ישראל וחזן לאו היינו ש"ן שחזן הוא שמש הכנסת כדאיתא פ"ק דסנהדרין (דף יו:) וב' חזנים ופ"ז דבבא מליעא (דף לג:) חזני מחא אבל ש"ל הוא הקורא ואומר ר"ת שש"ל הוא פותח בברכנו ומסיים

ואין הכהנים רשאין להתחיל עד שיכלה הדבור מפי הקורא ודווקא כשעומד בבית הכנסת ואומר לו ח) עובר אבל אם עומד בחוץ אינו עובר דאמרינן בירושלמי רבי שמעון בן פזי כד הוה משיש [הוה] קאי אחורי עמודי ר' : אלעזר נפיק לבראי

הםולת והשמן אין מעכבין את היין. משמע הא סולת

ושמן מעכבין אהדדי ותימה דהא לא כתיב שום קרא במנחת נסכים ושמא ילפינן ממנחת נדבה דכתיב בה עיכובא לעיל (דף כז.) וגלויי מילתא בעלמה הוי דגבי מיעוטו מעכב המ רובו כתיב קרא גם במנחת נסכים והתם גלי לן קרא:

ש מנחתם ונסכיהם (אפי') בלילה מנחתם ונסכיהם אפילו

למחר. בפ"ב דתמורה (דף יד.) מוכח דלמחר נפקא לן מון יי דבר יום ביומו מלבד שבתות ה' ודרך הש"ם להביא על פסוק הרהוט בשני דרשות אע"ג דנפקי מקראי אחריני כי ההיא דשבח נעורים לאביה ל (קדושין דף ג.) וכן מוהתעלמת (ב"מ דף ל.) וכן ספר כורתה ואין דבר אחר כורתה (גיטין דף כא:) וכן מותר הפסח ושלמים הבאין מחמת הפסח פ"ק דובחים (דף ט.) ופ"ד דובחים (דף לו.) ופרק התודה (לקמן פג:) ופ' מי שהיה טמא (פסחים דף לו:) ופ"ב דבכורות (דף טו.) דדריש אך ולא חלבו ומסיק רבא דאך לאותו ואת בנו הוא דאתא וחלבו מדמו נפקח וכן בשמעתין דתניח בבריית׳ זבח ונסכים ומסקינן דבסברא פליגי: מנחתם ונסכיהם. פי׳ בקונט' פ"ק דזבחים (דף ח.) ופרק המובח מקדש (שם פד.) ופ"ב דתמורה (דף יד.) דמנחתם ונסכיהם דפרי החג הדריש והשה לר"ת היכי משמע מיניה

במתנה אחת שכיפר שנאמר יודם זבחיך ישפך על מזבח ה' אלהיך: מתני' הפרים

יוהאילים והכבשים (והשעירים) אינן מעכבין מו" מת"כ דכתיב באמור אל הכהנים זה את זה יו ר' שמעון [אומר] אם היו להם פרים מרובים ולא היו להם נסכים יביא פר אחד יו ונסכים ולא יקריבו כולם בלא נסכים: גב" הני פרים וכבשים דהיכא ו אילימא דחג זכמשפט כמשפטם כתיב בהו יו אלא דר"ח ועצרת דחומש הפָקודים

לילה ועוד היכי דרשיטן מיניה מנחה ואח״כ נסכים הא קרא דבחריה כחיב לפרים ולאילים ואינם כחובים "! על הסדר דפרים ואילים קדמי ותו דפריך ורבנן נמי הא בעי ליה ומנחתם וכו' ומאי ל לריך הא טובא כמיב אלא על כרחין כיון שכולם משונים זה מזה כולהו לריכי לכך ת דדרים מקרא דעלרת פרשת אמור אל הכהנים ואילים שנים יהיו עולה לה' ומנחתם ונסכיהם אשה ריח ניחוח לה' מדכתב נסכים בין עולה לאשה ש"מ דצאים בלילה כי אשה דהיינו הקטרה ולא מייחורא ונקט מנחה ברישא דדמי לעולה טפי בהקטרה והא דפ"ק דובחים (דף a). דריש ¹² מנחתו ונסכים אפי^ה בלילה ומשמע החם ^{הא} דמייחורא דווקא קדריש ¹ והחם גבי נזיר דרש מדכחי^ה מנחתו ונסכו וכחיב ממי ומנחתם ונסכיהם למחר נמי שמעינן כיון דגלי גבי עלרת חו אין לחלק וחימה והא הני קראי בבאין עם הזבח כחיבי והנהו לא אתו אלא ביום כדאיתא בפ"צ דממורה (דף יד.) וי"ל דאם אינו ענין בבאין עם הזכח תנהו ענין בבאין לאחר הזכח והא דאמרינן בריש חענית (דף ב:) מה ניסוך המים בלילה דאמר מר ונסכיהם אפי? בלילה משמע דמקרא דפרי החג מייתי שאין ניסוך המים אלא בחג לאו מילחא היא דכיון דגלי לן קרא בעלרת דהוי נסכי לבור ה"ה לכל נסכי לבור וקרא דאילטריך בנזיר דהוי נסכי יחיד: ביון דמתאמרא שידה עדייהו. בי 🗈 להביאם

התכלת פרק רביעי מנחות

יה' עליהם יחיו ולכל בהן חיי רוחי ותחלימני

והחייני: מתני' הסולת והשמן אין מעכבין

את היין ולא היין מעכבן יהמתנות שעל

המזבח החיצון אין מעכבות זו את זו: גמ' ת"ר

יומנחתם ונסכיהם הבא מנחה ואחר כך הבא

נסכים רבי אומר זבח ונסכים הבא זבח ואחר

כך הבא נסכים ורבי נמי הכתיב ומנחתם

ונסכיהם ההוא מיבעי 6 למנחתם ונסכיהם

בלילה ומנחתם ונסכיהם אפילו למחר ורבגז

נמי הכתיב זבח ונסכים ההוא מיבעי ליה

לכדזעירי סדאמר זעירי 16 אין נסכים מתקדשין

אלא בשחיטת הזבח ורבי נמי מיבעי ליה

לכדזעירי ורבגן נמי מיבעי להו למנחתם

ונסכיהם בלילה ומנחתם ונסכיהם אפי' למחר

אלא היינו מעמייהו דרבגן דכתיב עולה

ומנחה ורבי נמי הכתיב עולה ומנחה אלא

בבאים עם הזבח דכ"ע לא פליגי ידמנחה ואחר

כך נסכים דהכתיב עולה ומנחה כי פליגי כו

בבאין בפני עצמן רבנן סברי מדבאין עם

הזבח מנחה ואחר כך נסכים בפני עצמן נמי

מנחה ואחר כך נסכים ורבי התם הוא דאיידי

דאתחיל באכילה גמר לה לכולא מילתא

דאכילה אבל בפני עצמן נסכים עדיפי הואיל יו

דמיתאמרא שירה עלייהו: המתנות שעל

מזבח החיצון אין מעכבות זו את זו: יחת"ר

ימנין לכל הניתנין על מזבח החיצון שנתנן

עם הזבח אבל בפני עלמו בעיא היא פ' אין נערכין (ערכין יב.) ומ"מ אף בלאו זבח עדיפי כיון שהיו ראויין לשירה ולבא עם הזבח: ודם ובחיך ישפך. פ' בית שתאי (זנחים דף נו:) מעיקרא דריש מהאי קרא ולא קאי לנסוף: כמשפטם במשפטם. וכיום ראשון כתיב כמשפט כתיב ביה יהיו: אלא דר"ח ועצרת דבתיב בחומש הפקודים. ואע"ג דכתיב יהיו לכם לאו עלייהו קאי והא דלא פריך מפסח כי היפי דפריך מהני דהא כתיב ביה יהיו ורש״י פי׳ בן ביחוקאל דהא דכתיב באן גבי פסח ז׳ פרים וז׳ אילים ליום דלו׳ ימי פסח קאמר פר ואיל ליום דאם לא מלא שנים בכל יום מביא אחד והשחא ניחא שפיר דהא לא מעכבי אהדדי וחימה דהא כחיב ביה יהיו ואין לומר דקאי אכבשים ולא אפרים ואילים דגבי עלרת לא קאמרינן הכי והא דנקט בסמוך אילים דהכא והכא לא מעכבי הא אינהו מעכבי ה"נ מלי למינקט כבשים ולא דמי לקודש יהיו דגבי לחם דפליגי ר"ע ובן ננס (לקמן דף מה:) בב] אהייא קאי אי אכבשים אי אלחם אבל אתרוייהו פשיטא להו דלא קאי אע"ג דכתיב בחד קרא היינו כבשים ללחם אבל כבשים אהדדי ה"יג דמעכבי כדתנן בהקומץ רבה (לעיל מ.) ב' כבשי עלרת מעכבין זה את זה וכן ב' חלות ולא מסתברא נמי למימר דהוייה דפסח לא קיימא אלא אתמימים דלהא לא אינטריך קרא דבעלי מומין פשיטא דפסולין ונ"ל דלשום דרשא אתא דלא מסתבר לדורשו בעיכוב כיון דלא מישתמיט הש"ס ובספרי דורש גבי פסח הרי שמלא פרים ולא מצא אילים אילים ולא מצא כבשים שומע אני שלא יקריב עד שימצא כולן ח"ל שבעת ימים תקריבו אשה אפילו אחד מהן יכול אפי' כולן מצויין מ"ל פרים בני בקר שנים ואיל אחד ומיהו הא דקאמר שומע אני שלא יקריב עד שימצא כולן על כרחין לאו משום דסמיך איהיו דגבי עלרת דריש נמי הכי החם וכן בחג אע"ג דכתיב ביה כמשפט וכו' ואכל חד מייתי קרא דשבעת ימים ואע"ג דלא כתיב לא בעלרת ולא בחג: 636

לאיל. ועוד כתיב התם ושמן הין לאיפה ומאי קאמר והלא כתיב בתורה חצי ההין יהיה לפר ושלישית ההין לאיל וצריך לפרש דהכי קאמר ושמן שבהין לאימר ומא יקאמר והלא כתיב בתורה חצי הרו עוד כתיב החם מנחה ינשו על בקר בקר בקר ששית האפה ומא במהין לאמר ולא במנחת נסים שהיו עושים בל לקר ובקר עם התמיד לא היה בו רק שיתר האיפה וצריך לומר כדפי לאיל מששית האיפה תוציא העשרון של מנחה והיינו כפי השיעור של איפה לפר. ר"מ דהאי ששית האיפה היינו לעשרון של מנחת החיינו כפי השיעור של איפה לפר. ר"מ דהאי ששית האיפה היינו לעשרון של מנחת תמיד להוצי עשרון של מנחת הוהיינו כפי השיעור של איפה לפר. ר"מ דהאי ששית שהור שטרון מומצה זה וששית עשרון והשתא אתי בכיוון לפי איפה לפר. ועוד כתיב ושמן שלישית ההין לווס את הסולת פ" לתקן הסולת של מנחה ומאי קאמר (בשערון והשתא אתי בכיוון לפי איפה לפר. ועוד כתיב ושמן שלישית ההין לווס את ההין לווס את הקור וואל לא היו בו כי אם [רביעת ההין למנחת] תמיד השתר ואצר ריב"א דהאי שלישית הקון שלישית הקי לא למנחת התמיד לא היו וואל אל היו בו כי אם [רביעת ההין לווס או וואצר צריך" לונין ווא של מנחת מהם ווה איל לישית שברון היה לוכו מנחת התמיד וואל הייבי שנת ראשונה ויה לפר והשני לאיל השטלישית שברון היה לווס הלא של מנחת התמנדי והיינו רביעית ההין שנת ראשונה היה לפר והשני לאיל השטלישית עולם (להם) תמיד וקדה לבלל היה מנחת לא מות בתור מון לווס את הסלת. פירש לתקן הסלת של מנחת התמנד והיין לווס את הסלת. פירש לתקן הסלת של מנחת התמנד והיין לווס את הסלת. פירש לתקן הסלת של מנחת התפיד היינו חביתין וחשים המיד והיינו חביתין לא היה רק להג ומדא היינו חביתין לא היה רק להג ומדי היינו חביתין וחצי לוצי היינו חביתין וחצי לוגי הוא מיכר בומן של שחרית כולו בכת אחת של תמיד ושל תביתין וחן די לוגין ומוצה הדי לוגין מיונו של שתיר חול ומצר היינו חביתין וחצי לוגין ומוצה הדי לגון היינו שלישית ההיון וחצי לוג מוצר לונו בכת אחת של תמיד ושל תמיד ושל חביתין וחבי לוג ביון וחצי לוג

ה' עליהם. אותם שנושאין עליהם שם ה' בתפילין יחיו: מתנר' א) ולקמן נב. זבחי' ח. פד. תמורה הסולת והשמן. של מנחת נסכים אין מעכבין את היין שאם הביא יין בלא סולת ושמן חן מנסכן: המתנות כו'. כגון ד' מתנות של חטאת אין מעכבות זו את זו שאם לא נתן אלא אחת כיפר: גבו' הבא מנחה

כו'. דמנחת נסכים קריבים תחילה מ]: ואחר כך נסכים. אחר האברים מיד ואחר הנסכים המנחה: מנחתם ונסכיהם בלילה. דמנחת נסכים קריבין בלילה. ואי קשיא הא אמרי׳ בהקומן ורבהן ולעיל כו:) דברים שדרכו ליהרב ביום וקחשיב מנחת נסכים מפרש לה בפ' יש קרבנות במסכת תמורה (דף יד.) דהא דקתני ביום בנסכים הבאים עם הזבח והא דקתני בלילה בנסכים הבאין בפני עלמן כגון שהביא זבח בלא נסכים ולאחר זמן הביא הנסכים בפני עלמן יכול להביאן בלילה: ואפילו למחר. אם הביא היום י](6) יכול להקריב נסכיו למחר ובלבד שלא יקדשו בכלי מאתמול דאי קדשי נפסלין בלינה כדתניא במסכ׳ מעילה (דף ט.) קדשו בכלי הוכשרו ליפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים ובלינה (כ): אין הנסכים. הבאין עם הובחדויא] דכל ומן שלא נשחט הובח אע"פ שהפרישן לשם זבח זה יכול לשנותן לשם זבח אחר אבל לאחר שחיטה אינו יכול לשנותו לשם זבח אחר: עולה ומנחה. משמע אחר העולה מיד יקריב מנחה (ג) יב]: על הנסכים אומרים שירה הלוים במס׳ ערכין בפרק אין נערכין (דף יא.): ישפך. שפיכה אחת: כמשפעם. משמע עיכובה (ד) יג]: כל הקרבנות האמורים בחומש הפקודיםה יד]: ו)דהני. דר"ח ועלרת שכתובים בחומש הפקודים: י) אלא דעלר׳ גריד׳ קתני(ה)

אילים

מוסף רש"י

דאע"פ שמקריבין הקרכנות ביום יכולין להביא המנחות והנקכים בלילה (תענית ב:). אפילו למחר. אם קרב הקרבן בזמנו ואפילו מכאו ועד עשרה ימים (תמורה יד.) דקיי"ל אדם מביא זבחו היום ונסכיו מכאן מביח זכחו היום ונסכיו מכחן ועד עשרה ימיס, ונפקא לן ועד עשרה מדיס, ונפקא לן ונסכיהם ימירי דכחיני בקרבנות החג להכי כחיבי, (זבחים פד.). אין הנסכים מחקדשים. מיליפסן לגילים ווציאל (והקר) עפ. בכת"י). אלא בשחיטת הזבח. דקודס שחיטת הזכח אע"פ שניתנו בכלי מוליו. ויכול לשנותו לזבח אחר חוין, ויסו בשנחו נזבח חחר ומשנטחט הזבח לה (רשדי שם). דרם זבחיך ישפך. שפיכה אחת משתע מדלא כמיב סביב דילפינן מיניה שתי מסנות שהן ארבע בפרק איחו מקומן

רבינו גרשום

הסולת והשמן. דמנחת נסכים הסולת והשמן, דמנותת נסכים אין מעכבין את היין שמנסך את היין אצ"פ שאינן: הבא זבח ואחר כך הבא נסכים. ומסידה בא מנוה: ומנותה נוסכיהם אפי למחר, אבל אותן נוסכים שמביא עם הזבת נפסלין בלינה מאחר שנשחט עליהן הזבח: דכתיב עולה ומנותה. סמוך לעולה מנחה ואחר כך נסכים: כי פליגי בנסכים הבאין . בפני עצמן. שלא הביאן עם זובח אלא לאחר כמה ימים. "אמר זבח ונסכים דבבאיז עם יונאטוא שיו זה עליי: דכתיב המשמח אלהים:

שימה מקובצת (המשר) לא חשיב שלא היה באה לסלת אלא לטגן מנחת חביתין עוד

שנת שלי לפר וע"כ לאיל כר נמצא השלישי מחזיק רביעית ההין דהיינו לנסכים: סן ושמן מנסכו: טן נסכים קריבה תחלה: ואח"כ. מנסך יין הס"ד ומה"ד זבח ואחר כך נסכים: י) הביא היום זבח: י6) הזבח מתקדש אלא בשחיטת זבח דכל: ינ) מנחה הס"ד ואח"כ מה"ד דמתאמרא שירה עלייהו על: ען עיכובא הס"ד ואח"כ מה"ד דחומש הפקודים כר: יד) הפקודים חד איל כתיב בהו דהיינו בפרשת דמתאמרא שירה עלייהו על: ע) עיכובה הסיד ואח"כ מה"ד דחומש הפקודים כו": ידן הפקודים וד איל כחנב בהו דהיינו בפרשת פנחס הון מוספין דריית ועצרת דחומש הפקודים: עון חומ" מוסף, או נק מקודים ודה איל הסדר רב"ע דפרים לאילים מוסף הוא היד להיד היד עודר מוסדר הכתוב ומא פריך: ישן דמיחודא דוקא קדריים: עיין חומ" קדמי דהא מיים בפי החדר ממותה מתחם ונסך ונסכיהם ולאו משום דאסמכיה לאשה וחייך דשאני החם בפ"ק דובחים לקמן ודף צא:) פ"י וה"ג נדרוש מיתורא ממנחת מנחתם ונסרום ונסרים ולאו משום דאסמכיה לאשה וחייך דשאני החב בפ"ק דובחים ב"ד ביו מרכות מוחב לי מומנחתם ונסרים ולהוא מביע"א החם לאות אוריה אוריה ב"דובחים מוחב מוחב היד מיים ולאו הוא מביע"א מיים ב"לא מרכיב היד אותר בקרבות החג יש בהם שהי פעמים ב"ום אחד ושותו מיים לא הידים לידו לא מרכיב ה"ל מיים ולאות החג איצטריך הכא תרי לבלילה ולמחר התם היכ מפקר הוא מוחב היל ביק דובחים מפרי הוא מיים ב"ל מיים דובחים מפרי הוא ב"כי מפיל מוחר ומיים מוסרה וריל בתר דגלי המא שב לפרים לאילים ואמיצ דמיא דוקטרה שהוא בלילה: עון עלייהו (פשוט המיר הוא בלילה משום ב"ל מיים דובחים מפרי הוא היכ של הוא שב לפרים לאילים ואמיצ דמיא דהקטרה שהוא בלילה: עון עלייהו (פשוט המיר הוא בלילה מיים מוחב ב"ל מיים דרשינן המא בלילה משום הכלים מפיל הוא בלילה משום במב"ם מפיל הוא בלילה: עון עלייהו (פשוט מהוא בלילה מוובות האוו במאום ב"ל פיים ראב ב"ל מיים דרשינן היא הוא בלילה משום במב"מ במילה בלוות בהאחון עם: כן פ"ק לא ביווקאל וחיבות ההאו במחב נמחם המה ב"ל מיים הוא ישה עולה לה"כ במים הוא שבל היא בלה"ב ממקי מה הוא ישה עולה לה": ככן אהימ אף: ביוות בהאחון עם: כן פ"ק לא ביווקאל וחיבות המחבר במחב מחקף בלה הוא ישרה מוחב בתיב מחקף מה בלחב מה מוחב בתים מה הוא ישה עולה לה": ככן אהימא אף: